

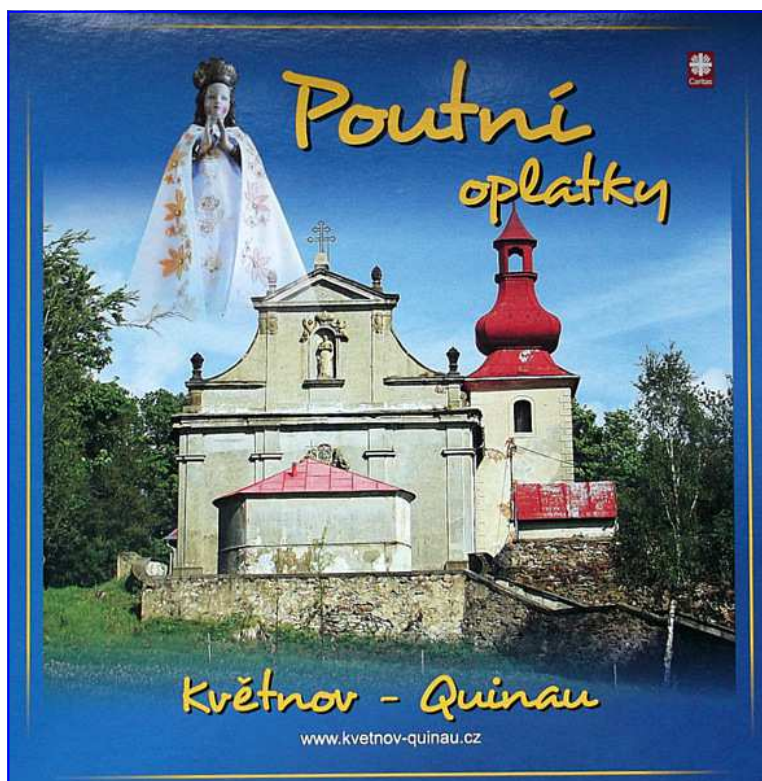
Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, srpen 2012 (č.91)

Poutní oplatky k výtisku Aegidius srpen 2012 zdarma!

**Můžete pomoci opravám Květnova koupí* dalších oplatků,
35 Kč za 1 ks, při 3 ks = 100 Kč.**

Příchutě máme: čokoládové, kakaové, skořicové, vanilkové, oříškové.

(*koupí - děkanství Jirkov jako nezisková organizace nemůže takto obchodovat, proto vám oplatky dáváme zdarma. Vy na oplatku dáváte dar 35 Kč na obnovu kostela. Děkujeme za pochopení.)

Aktuality v srpnu a září:

ČTĚTE POZORNĚ !!!

- * Mše svatá v **Boleboři** bude 29.7. a 26.8. vždy v 15:00 hodin.
- * Mše svatá v **Sušanech** bude 12.8. a 9.9. vždy v 12:00 hodin.
- * Tradiční **pěší túra Pařeztour**, do Chřibů (Kyjov, Brdo, Buchlov, Bunč), ve dnech 3.8.-11.8. 2012. Celkem bude 100 km, spaní v přírodě.
- * Na malé posezení jste zváni u příležitosti **narozenin** pana faráře, a to do Jirkova, po mši svaté v neděli 19.srpna. M. Dvouletý slaví 39 let a 9 let v Jirkově, když bude hezky, posedíme na farní zahradě. Prosíme, aby strupčičtí farníci přijeli na mši do Jirkova v 9:00. Ve Strupčicích mše nebude.
- * V srpnu bohoslužby v **kaplích domovů** důchodců nebudou. Znovu začnou pravidelné mše 23.8. (Na Mládežnické) v 10:00 hod. a 24.8. (U dubu) také v 10:00 hod.
- * Přijměte pozvání na **pout' do Chlumu Svaté Maří** (okr. Sokolov). Jedná se o jednodenní zájezd autobusem, s návštěvou poutního místa Chlum, mší svatou, návštěvou svaté studánky a klášterního areálu. Po cestě jsou naplánovány ještě dvě zastávky: kostel v **Krajkové** a statek **Bernard** (možnost občerstvení, muzeum řemesel - vstup dobrovolný). Cena je 200 Kč pro dospělé, děti do 15 let 100 Kč. Přihlašte se v sakristii kostela. Odjezd je plánován v **sobotu 25.8.** z Jirkova od Hudební školy v 7:00 hod. a zastavuje se i pro chomutovské věřící v 7:15 v Chomutově u divadla. Návrat kolem 19 hodiny.
- * V pátek 31.8. bude sloužena mše svatá ke cti svatého Jana Křtitele (památko Umučení) v **kapli na Červeném hrádku**, v 16:00 hod. Ráno mše v Jirkově nebude.
- * V sobotu 1.9. má svátek Jiljí, neboli latinsky Aegidius, patron děkanství. K jeho cti bude v 16:00 v kostele **koncert** mladých talentů jirkovské farnosti. Přijďte si je poslechnout!
- * V neděli 2.9. bude mše svatá zvláště **pro děti** a školáci a studenti dostanou zvláštní požehnání do nastávajícího školního roku.
- * Chomutovská farnost zve na **pout' do Medžugorje**. Více se dozvíte na telefonu chomutovské fary: 474 651 396. Termín pouti je 3.-10. září. Cena: 2660 Kč za cestu a 50 euro na ubytování. Asi 400 Kč se doplácí za cestu do Prahy a zpět. Je třeba mít platný cestovní pas.

Květnovské poutě byly obohaceny návštěvou pana biskupa litoměřického Msgr. **Jana Baxanta**. Nejvzdálenější poutnicí se stala sestra Arminda z Bolívie. Z Německa přijeli kněží Heinz

Bohaboj za Ackermann—Gemeinde, ze sousední farnosti za hranicemi - Olbernhau přijel Karl Brännler, který oslavil 50 let od kněžského vysvěcení. Dále přijeli jáhen Berthold Neumann z Flöhy, chomutovští němečtí rodáci vedeni paní Hurníkovou, benediktýn Angelus Waldstein a z českých kněží Alois Heger a Radim Vondráček. **10 let kněžství** oslavili A. Heger a M. Dvoutletý. Je třeba poděkovat všem, kteří se zasloužili o zdárný průběh poutí. Více najdete na webu:

www.kvetnov-quinau.cz

Řeholní sestra z Bolívie na dovolené v Jirkově

Když jsem na velikonoční obálku Aegidia dával fotografii obrovské sochy Ježíše Krista kdesi v horách Bolívie, netušil jsem, že za pár měsíců přijede do Jirkova přímo z toho departmentu - z **Cochabamba** - jedna řeholní sestra a že bude-me na Květnově v sobotu uklízet na pouť a společně nosit kbelíky s vodou a květiny. (P.Mirek)

Sestra Arminda na Květnově

Více už o sobě bezhábitová sestra ze společnosti „Služebnice Ježíšovy“ sama: Jme-

nuji se **Arminda Surita** Fežel. Pocházím z jižní Ameriky, ze státu Bolívie, provincie Cochabamba, z města Bulu Bulu. Otec je španělského původu, matka indiánka. Po indiánské rase jsem malého vzrůstu. Lidé u nás umírají dost brzy, kolem 65 let. Pocházím ze sedmi sourozenců. Od dětství jsem věřící. Po prvním svatém přijímání jsem nastoupila do internátu, to mi bylo 14 let a cho-

dila jsem též na rodinnou školu, kterou vedly polské řeholní sestry. Měly jsme zde společenství, každý měsíc. Měly jsme dotazníky, čím chceme být. Já jsem si vybrala řeholní život. Mým přáním bylo sloužit Pánu Bohu. Heslo naší řeholní společnosti zní: **Ecce Ancilla Domini**. Jsou to slova Panny Marie, která řekla andělovi: Jsem Služebnice Páně. V mém raném věku mi to však rodiče nechťeli dovolit. Muse-la jsem počkat, až mi bude 18 let. Neměla jsem klid v duši a nebyla jsem úplně šťastná, dokud jsem svůj plán neuskutečnila.

Žiju v současnosti už přes rok v komunitě v Polsku. Už mám za sebou určité sliby, ale ještě se připravuji na věčné sliby, neboli slavné, které budu skládat na podzim v Bolívii. Na začátku bylo pro mě těžko žít zde v Evropě. Neznala jsem jazyk, změny klimatu, strava... Nejvíce se mi líbí sníh, v Bolívii sníh nemáme. V Bolívii máme zase hodně druhů ovoce - papáju, pomeranče, 7 druhů banánů (!), melouny, víno, pomelo (viz obr.), ananas,

a jiné, vlastně po celý rok. V Bolívii máme horko, 40 stupňů v létě, v horách jsou +4 stupňů. V zimě je na rovinách +15 stupňů, celoročně velice vlhké klima. Léto trvá od prosince do března. Podzim od března do května. Od května do září je zima. Jaro od září do prosince. . V Bolívii je asi 70 procent křesťanů, jsou i nevěřící, nebo jiná vyznání jako mormoni nebo jehovisti. Díky polským misionářům je více křesťanů. Před dvaceti lety to tak nebylo. V této době chodí opravdu mnoho mladých lidí do kostela.

Tady v Jirkově jsem strávila něco přes týden, díky sestřám z rodiny Bakalarz. Jirkov je krásné město, podobné do Bolívie. Krásná příroda a okolí. Moc se mi líbí jirkovský kostel. Dobře se v něm rozjímá. Moc se mi líbilo na Květnově, takové rodinné setkání s Matkou Boží. Byla to taková rodinná hostina.

Sestra Arminda v Bolívii

Budu se modlit za vaši farnost a společenství. Za jednotu a lásku, protože všichni pracujeme pro Pána Boha a nečekáme odměnu. Bylo by zde zapotřebí misí, více kněží a misionářů. Lidé potřebují setkávání, motivaci, evangelizaci. Pro jednoho kněze ve farnosti je to mnoho. Líbí se mi, že je tady každý den liturgie Božího slova, i když zde není kněz.

Za všechno děkuju a prosím o modlitbu. Bylo mi potěšením.

Sestra Arminda

Více na:

www.bulobulo.ovh.org

Jak jsem sbíral turistické známky - Číhošť

Při cestě Posázavím jsem nejen prošel stezkou Jaroslava Foglara či navštívil hrad Lipnici, ale především jsem se setkal s místním farářem v obci Číhošť, který velmi poutavě vyprávěl o zdánlivě mrtvé kauze Číhošťského zázraku v roce 1949. Dostali jsme i nějaké materiály, některé z nich si zde dovoluji publikovat. Navíc za ta léta bylo zjištěno, že v Číhošti se nachází geografický střed republiky, tedy také jakési křížení světových stran. Dnes na obě významné okolnosti obce poukazuje výjimečná oboustranná turistická známka č. 1786.

Mým cílem bylo hlavně Číhošť navštívit a po mši svaté si vyfotit oltář s křížkem, který se údajně pohyboval při kázání pátera Josefa Toufara před vánoci roku 1949. Nic víc. A koupit turistickou známku do sbírky. Současný farář Josef Pospíšil však v hodinové přednášce po mši svaté oživil mou zvědavost. Případ má stále mnoho otazníků a pro pátera Pospíšila nebyl zdaleka uzavřen.

Číhošťský zázrak

Bůh k lidem mluví v každé době a různými způsoby: v bibli, v událostech, ve zjeveních a nebo v zázracích. Ano, i tato doba má zázraky. Záleží ovšem na nás, jak jsme schopni naslouchat a vnímat tyto nám dané způsoby. V Číhošti Bůh promluvil skrze kříž! Co se tehdy událo?

11. prosince 1949 o třetí neděli adventní P. Josef Toufar při promluvě na téma slov z evangelia: Uprostřed Vás stojí Ten, kterého neznáte, ukázal rukou z kazatelny k oltáři a měl říci slova "**Zde ve Svatostánku je náš Spasitel**". Po těchto slovech kříž na Svatostánku se začal pohybovat třikrát nalevo a napravo. Zůstal nakloněn napravo a přitom ještě nakloněn dopředu, tak jak nám to ukazuje snímek z tehdejší doby. P. Toufar to sám neviděl. Dozvěděl se to až následující den. Přihlásilo se 19 svědků, kteří to viděli a po písemném napsání, přísahou potvrdili. Pravděpodobně jich

bylo více, protože někteří nechtěli o tom mluvit. Asi v roce 2003 se přihlásila další osoba, která nebyla mezi devatenácti. Protokoly s oněmi 19 svědky se prozatím nenašli. Někteří ještě v roce 2010 žijí a mluví o této události.

Uvolněte se prosím -JUDr. Kolja Kubíček

Program ČT 1, 13. 4. 2007

Kraus: A pak je tady velká postava pana Máchy, ten byl obviněný z ubití toho kněze Josefa Toufara v tom číhošťském zázraku. To je jako obzvláště temná postava teda pro mě, protože to je v hrozný době a z hrozný události, ten číhošťskej zázrak, ten podvod s tím oltářem, že jo?

Kubíček: To byl, nejenom, že nám to tak připadá, ale také to tak skutečně je. To je jeden z nejzajímavějších, tedy vůbec nejzajímavější případ, který

jsem kdy dělal, ten číhošťský zázrak, a tedy s tím i související tedy i obhajoba toho pana Máchy. On Mácha myslím že byl představen jako zloduch, který měl poškodit toho faráře, ale on se tak vždycky i tvářil před těmi novináři, takže ideálně vyhovoval tomu obrázku zloducha.

Nicméně na tom případě samotném bylo zajímavé úplně něco jiného. Číhošťský zázrak. Byl to případ z roku 1949, kdy se tedy poslední neděli před Vánoce měl pohnout křížek v kostele. Vidělo to tehdy asi 17 lidí, 19 svědků to

vidělo, 17 jich písemně o tom napsalo zprávu, za dva to napsal farář. Farář sám tehdy to neviděl. Ten farář se jmenoval Toufar. A ten nebohý farář, když teda k tomuto z jeho hlediska zvláštnímu úkazu, nechci říct přímo zázraku, došlo, tak samozřejmě o tom informoval. A teprve někdy koncem ledna už to přišlo Státní bezpečnosti velice nemilé, že vlastně někde v Číhošti se měl stát zázrak, a právě v okamžiku, když byl takový obrovský tlak na tu církev jako takovou a snaha stranických orgánů ji zlikvidovat. Takže tedy faráře Toufara zatkli, uvrhli do vězení ve Valdčích, to je hnusné vězení i dneska, natož tehdy v tom roce 49, a začali ho mít k tomu, aby se přiznal, že to pohnutí křížku zinscenoval. Farář se nepřiznal. Nikdy se nepřiznal. A tak, jak se zjistilo v průběhu toho vyšetřování, v průběhu téhle kauzy, o které jste se zmínil, tak to ani nikdy nesestrojil. Nejen, že se nepřiznal...

Kraus: Oni udělali strojek, že jo, kterej to jako dělal a vysvětlili to tím strojkem.

Kubiček: Ano, v roce 68 v průběhu té tzv., toho Pražského jara, se mělo za to, že Státní bezpečnost předem sestrojila nějaký zařízení, který bylo křížkem a že pan farář Toufar tedy s ním... a že budou tvrdit, že s ním hýbal.

Kraus: Jo a že tím...

Farář Josef Toufar

Kubiček: To byl návrh z roku 69 přibližně. No, ono to tak... pak se zjistilo v průběhu toho současného řízení, že tomu tak vůbec nebylo. Státní bezpečnost vůbec nesestrojila žádný zařízení a pokud ho sestrojila, tak ho sestrojila nefunkční a až poté zatkla toho nebohého pátera. Když vypovídali ti pracovníci, ti technici Státní bezpečnosti, u soudu, tak dokonce říkali, že jim to nikdy nefungovalo. I když to sestrojili. Sestrojili to, pak přivezli faráře, nafilmovali rekonstrukci činu, jako kdyby on s tím hýbal. A s tímto chtěli vytvořit proces. Nepovedlo se. Pan farář dostal žaludeční vředy z toho špatného prostředí té věznice a z toho věznění a den těsně po té rekonstrukci mu praskl jeden vřed a na to vlastně zemřel.

Odvezli ho na chvíli ještě na takovou nutnou operaci do SANOPSu, aby ho ještě zachránili, aby ho měli vlastně živého v procesu, nicméně zemřel. Takže výsledek celého toho procesu bylo, že pan farář nesestrojil žádné zařízení, nesestrojila ho ani Státní bezpečnost, ten křížek se hýbal, ať už z jakýchkoliv důvodů sám, bez vlivu pana faráře a bez vlivu Státní bezpečnosti. Příznání faráře pak existovalo, ale to bylo podvržené, bylo zcela evidentně prokázáno, že ty poslední stránky, kde to jeho příznání bylo, při těch výsleších někdo dopsal a někdo jiný podepsal než on. Zajímavé na věci je, že pan Mácha byl odsouzen nikoliv za to, že by snad mlátil pana faráře tak, že by zemřel, byl souzen za to, že při těch výsleších ho měl bít. A za to byl jako odsouzen. Dostal tehdy 5 let nepodmíněně, později nějak to bylo zkráceno, ale v každém případě byl odsouzen. Ten farář nebohý byl tehdy pohřben tajně, na tajném místě, ani jeho rodina se nedozvěděla, kde. A na celé věci je zajímavé, že až dodnes jsou ty spisy částečně tajné, takže když byl proces, byla vyloučena i veřejnost z části procesu.

Kraus: Proč je to pořád tajný?

Kubiček: Nevím, proč je to tajné, možná proto, že se nikomu nelíbí, zejména ne původní komunistické vládě, možná, že dokonce ani té

současné polistopadové, že by mohlo existovat něco jako zvláštní úkaz, který by snad někdo moh ve prospěch církve považovat za zázrak.

Kraus: Aha, takže myslíte, že pořad je to z části pravda, nebo proč tajný?

Kubiček: Možná proto, že v tom figurovali lidé, kteří dodnes žijí. Za tu Státní bezpečnost. Ten totiž, kdo dal uvěznit toho faráře, kdo nařídil jeho vyšetřování, jeho přiznání, kdo stál u jeho smrtelného lůžka do poslední chvíle, než vydechl, a kdo ho dal tajně pohřbit, ten v tom procesu vystupoval jako ctihodný svědek. Zatímco ten Mácha, který byl jen obyčejný vyšetřovatel, byl odsouzen.

Číhošťský zázrak zůstává otevřenou událostí pro nás pro všechny i dnes. **(biskup Jan Vokál, Hradec Králové)**

Nemáme bezprostřední záznamy toho, co se zde nad svatostánkem v Adventu roku 1949 při kázání patera Toufara stalo... To, co je jistým důkazem drastického zločinu číhošťských událostí je násilná smrt mladého kněze P. Josefa Toufara. Jeho smrt svědčí i o mimořádném hrdinství tohoto faráře. Kříž, který on musel bolestného vytrpět, prožíval však se zrakem upřeným na Krista. Pan opat Tajovský, který měl ve Valdicích vězeňskou celu vedle P. Toufara, později podal svědectví o tom, že tento kněz – krátce před smrtí po nelidském trýznění dozorcích – zpíval ještě mariánské litanie. To je velké poselství tohoto Kristova služebníka. Je v něm i povzbuzení pro naši víru. Chápat a prožívat těžké zkoušky života statečně a s vědomím osobní účasti na Kristově kříži je hrdinský čin. Člověk v takových okamžicích prochází i velikou samotou. A hlavní posilou v takových chvílích je Kristus ukřížovaný. Kristus na kříži se svými posledními slovy dodává odvahy každému, kdo hledá v bolesti a utrpení jeho tvář. V životě křesťana samozřejmě nejde pokaždé o nejnáročnější situace života. Denně jsme vystavováni zkouškám víry, často i v maličkostech. Podat svědectví lásky, rozhodnout se pro Boží zákon, i když to nepřináší viditelné výhody, přijmout bolestný úděl např. těžké nemoci, v duchu křesťanské naděje, to jsou hrdinské činy hodné nefalšovaného následovníka Kristova.

Zkráceno, více na:

www.cihost.webnode.cz

Dary, které máme od Boha

podle A.Opatrného

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. (Ef 1,3)

Jsmo před Bohem chudí nebo bohatí? Jsme od Boha obdarováni? Anebo si myslíme, že těmi bohatými a obdarovanými jen "ti druzí"?

Někdy se křesťan cítí jako bezvýznamný, anebo se jen tak tváří, aby byl dost "pokorný". Jiný se zas tváří možná až příliš sebevědomě, protože se cítí se být bohatý svými výkony.

Jenže Boží slovo mluví o tom, že jsme z Boží strany všichni zahrnuti dary, ne pro naši výjimečnou dokonalost, ale pro naše spojení s Kristem.

Nevědět o tomto obdarování není nic dobrého. Může to být následek naší nevšímavosti nebo jakési otupělosti víry a důvěry v Boha.

Obohacující dary nemusí být nápadné a nemusí jich být ani mnoho. Ale jsou a mají nesmírnou cenu, protože jsou Boží.

Bůh nám je nedal proto, aby se zdokonalila naše seberealizace. Ale dává je pro potřeby druhých, těch, s nimiž žijeme.

Možná, že se někdy právem cítíme být chudými a bezvýznamnými vzhledem k našim životním výsledkům. To ale neznamená, že nám Bůh nic nedal.

Pokud totiž i "malé" Boží obdarování ve svém životě používáme a uplatňujeme, může zažehnout velký plamen, který se může stát zdrojem světla a tepla pro mnohé další.

Je tedy namísto otázka: Co pochází v mém životě od Ježíše Krista? Co je mé skutečné obdarování? Čím mohu být užitečný a prospěšný?

Malá náповěda:

Všimněme si, že někdy prospějeme lidem v našem okolí tak, že ani nevíme jak, ale oni to s radostí pocítí.

Nebo že něco z Božích věcí pochopíme, až se tomu sami divíme.

Dětský den na farní zahradě uspořádali chomutovští rodiče s dětmi a páterem Aloisem. (Na fotce je disciplína Přetahování lana.)

Cyklotour Krušné hory 2012 byl již 4. ročníkem a z důvodu šetření financí se konal hned „za humny“.

Každý den jsme bojovali s kopci a také s deštěm. Naštěstí jsme se stihli vždy před deštěm schovat, pod mohutné listnáče nebo do hospůdky. Zdolali jsme, spíše pěšky, známou horu s vysílačem, Jedlák 853 m., nejbližší byl Schwarzenberg 789 m. a nejhezčí Hora Sváté Kateřiny s rozhlednou ve výši 720 m. Navštívili jsme i kaple, které byly loni požehnány. Zatímco kaple Panny Marie na Svahové je krytá lesem a v pořádku, jen o pár metrů výš na planinách Lesné kaple svatého Antonína je pěkně oprýskaná. Je to dáno opravdu vysokohorským rázem počasí. Nejezdili jsme jen po asfaltových cestách, ale i skrze les. Nejstrmější sešup byl asi od hotelu Svahová do Boleboře. Po krušnohorských 110 km budou naše kola potřebovat trochu servisu. Občas jsme si poradili i sami. To když měla Barča defekt po cestě z Dřevařského rybníku na zámek Jezeří. Na internetu najdete pásmo fotek na adrese: www.youtube.com/dvoulety Poděkování patří P. Aloisovi, který nám pomohl, kdykoli bylo potřeba. A díky Bohu jsme sjezdili tyto části

hor: bývalý viadukt u Hory Sv. Šebestiána, Bezručovo údolí, Druhý mlýn, Bečov, Blatno, chata na Partyzánu, Drmalská myslivna, Boleboř, Orasín, Mezihorí, Radenov, Jirkovská přehrada a další. *P.Mirek*

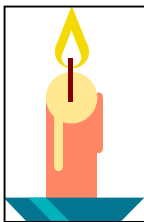
Páter Karl Brännler, rodák z Chomutova, oslavil 50 let kněžství

1.7.2012, Chomutov

Milí spolubratři, milí bratři a sestry v Pánu. Nyní slavíme svatou mši - z výjimečného důvodu, na výjimečném místě, ve výjimečném kostele, jako výjimečné společenství. Tento výjimečný důvod je všem znám. Je jím mé zlaté výročí vysvěcení na kněze, které v tento den stejně jako já oslaví další čtyři bratři z berlínské arcidiecéze. To výjimečné místo je moje rodné město. Nedaleko odtud stojí můj rodný dům. To výjimečné na tomto kostele je jeho oltář, neboť u něj uzavřeli moji rodiče manželství...

Dne 1.července 1962 jsem byl v Berlíně arcibiskupem Alfredem Bengschem spolu s dalšími šesti spolubratry vysvěcen na kněze. Skrze jeho příkazání mě Boží prozřetelnost zavedla na různá místa arcidiecéze. Jako novokněz a kaplan jsem se mohl učit praktické duchovní služby od zkušených farářů. Také jsem jako mladý kněz prožil svízele a zklamání vychodoněmecké diaspory. Státní ateismus NDR k tomu přispíval dalším. Ale na druhou stranu jsem na všech farnostech zažil velkou věrnost a niternou upřímnost našich věřících, což zůstalo nezměněno dodnes.

Jak je známo, po vysvěcení slaví každý novokněz první mši svatou ve své rodné obci. Této první mši se říká primice. To je významný svátek pro rodiče a příbuzné, pro spolubratry a všechny věřící z celého okolí. Obzvláštním úsilím je pro novokněze udílení primičního požehnání všem, kteří jsou přítomni. Na druhou stranu prokazuje církevní obec novoknězi svoji upřímnou úctu smysluplnými dárky. Většina jubilantů tato znamení ještě dnes opatruje a používá. Z těchto primičních darů budu tedy při svém dnešním rozjímání vycházet.

Toto je ta svíce. Je stará rovněž 50 let. Hořela na oltáři domovského kostela a při hostině v sále fary. Tenkrát měla korunu ze zelených větvíček myrty jako svíčka svatební. Ratolest seschla a rozpadla se. Svíce je křivá a nevzhledně zhnědlá. Jak víme, vlastností svíčky je to, že při hoření je stále kratší, stále menší a menší. Říká se o ní, že se strávila. Ne,

ona se sama nestrávila, nýbrž ji strávil plamen. To je to, co se děje i knězi v jeho lidském bytí. Plane v ohni služby Kristu a jeho následování, a přitom se stává stále menším a před světem nepatrnějším. To souhlasí se slovy Jana Křtitele: "Je třeba, aby on (Kristus) rostl a já abych se zmenšoval." (Jan 3,30)

Toto je alba, bílý liturgický oděv. Nesčetněkrát jsem ji při svých cestách zabalil a zase vybalil. Na což ukazují roztřepené švy. Jedna farní hospodyně shledala albu příliš úzkou a příliš krátkou, a tak do ní všila pruh látky. V další farnosti byla zase shledána příliš dlouhou, a tak byla zkrácena. Možná, že nikdy neseděla správně. Svatý Pavel přirovnává křesťanský život k oblékání oděvu, kdy oděv znamená Krista, věčného Velekněze. Nadutému, pyšnému knězi je tento oděv příliš úzký. Pro malověrného, slabého a kolísavého kněze je zase příliš široký. Kněz

se musí celý život namáhat, aby se přizpůsobil velekněžskému rouchu Ježíše Krista, neboť obráceně to nefunguje.

Toto je ornát, liturgické svrchní roucho k slavnosti mše. Je vyroben z pravého čínského hedvábí. Těch 50 let na něm zanechalo stopy. Lem kolem krku je upocený. Na jiných částech hedvábné tkaniny jsou skvrny, které již nejdou odstranit. Kněz jako člověk také není bez poskvrny. Pokušení a vlivy z celého světa se před ním nezastaví. On, kterému je dáno, aby ve jménu Ježíše Krista odpouštěl hříchy jiných, musí sám stále znovu usedat do zpovědnice. Skvrny na ornátu není možné napravit. Naproti tomu je útěchou k nezaplacení, že duše

kněze se může stát opět čistou, a to milostí našeho Pána.

Toto je kalich. Kněz, který byl mým duchovním vůdcem od mládí, shromáždil peníze, zlato a stříbro, aby mi dal zhotovit primiční kalich. Na etuji je nápis s poznámkou, že donátory tohoto kalicha byli mnozí dobrodinci, kteří nejsou více součástí našeho pozemského života. Necht' se jim Pán odmění věčným životem! Po vysvěcení požádal můj duchovní otec biskupa, aby tento kalich podle předpisů vysvětil. A tak se kalich stal připomínkou kázání tehdejšího arcibiskupa Alfreda Bengsche.

Miroslav Dvouletý a Karl Brännler na květnovské pouti, 8.7.2012. Páter Brännler po letitém působení v diecézi berlínské, slouží jako kněz v důchodu ve farnosti Olbernhau v Krušných horách. On sám pochází z Chomutova ale jeho příbuzní žili i v horách, např. v Kalku. Páter Brännler sloužil nedávno mši i v Jirkově,

u příležitosti setkávání „přípravného výboru“ pro květnovské poutě z české a německé strany. On sám dbá na to, aby jeho farníci byli účastní aspoň jedné ze tří červencových poutí na Květnově. Dokonce letos 1.května přivedl na Květnov kromě katolíků i jeden autobus evangelíků. Páteru Brännlerovi přejeme hodně zdraví a úspěchů v kněžské službě!

Eugene Cernan veřejně vyznává svou víru v Boha

Poslední člověk, který byl na Měsíci - astronaut Eugene Cernan (*1934), je po matce českého a po otci slovenského a původu.

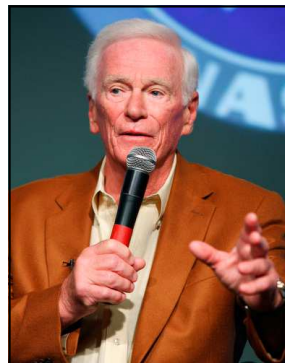

Bývalý americký kosmonaut je známý i tím,

že veřejně vyznává svou víru v Boha: "My sami bychom neuměli vybudovat vesmír, v kterém bychom mohli žít. Bůh je doopravdy skvělý inženýr..."

Jak sám říká: "... Tento svět plný nepokojů, válek, politických represí vypadá z Měsíce velmi mírumilovně, úchvatně. Odtud nejsou vidět žádné hranice - náboženské, politické, rasové. Jediné rozpoznatelné hranice jsou ty, které stvořil Bůh - řeky, jezera, pohoří, mořské pobřeží. Až na Měsíci jsem si uvědomil, že všichni žijeme na jediné nedělitelné planetě. Hovoříme různými jazyky, máme různé bohy, ale všichni stejně cítíme bolest, štěstí, hlad, uspokojení z dobře vykonané práce. V tom podstatném jsme si všichni podobní..."

"Dodnes nevíme, jak vlastně Země vznikla, netušíme, jaký je další osud vesmíru. Naše mysl je příliš limitovaná, tato tajemství dokážeme předběžně řešit jen díky náboženství. Jsem však optimista a pragmatik, nevěřím, že lidstvo zahyne v katastrofě, kterou samo vyvolá. Nejsme však ani fatalista a věřím, že jsme se do tohoto světa dostali pomocí Boha, abychom tu na Zemi uskutečňovali to, po čem toužíme. Zatím se nám to příliš nedaří. Jsme slabí, nejistí, chybějí nám duchovní nástroje na dosažení našich tužeb. Bůh nám však drží palce, a proto nás vybavil čímsi úžasným: je to mozek a duše, tedy lidský duch. Pozorujeme, že se vyvíjejí nesmírně výkonné počítače, tvoří se umělá inteligence. Čím dál víc částí lidského organismu se dá nahradit. To je skvělé! Jsem nadšen vědeckým pokrokem, ale vím a pevně věřím, že jednu část člověka nenahradíme nikdy. Je to právě duch. My sami bychom neuměli vybudovat vesmír, v kterém bychom mohli žít. Bůh je doopravdy skvělý inženýr..."

Americký astronaut Eugene Andrew Cernan se narodil v r. 1934 v Chicagu. Po dědečkovi (Štefanovi Čerňanovi) pochází z Kysúc na Slovensku a po babičce z jižních Čech od Tábora. Byl druhým Američanem, který při letu kosmické lodi Gemini 9 v r. 1966 vystoupil do volného kosmického prostoru. V programu Apollo obletěl Měsíc v r. 1969 a nakonec se stal velitelem poslední americké výpravy na Měsíc v r. 1972 (let Apolla 17). V říjnu 1974 poprvé navštívil vlast svých předků. Znovu v roce 2001 a 2008.

Vtipy

V hodině náboženství vypráví katechetka o povolání učedníků. „Petr byl prostý rybář, když ho však Ježíš zavolal, zanechal svého povolání a stal se... - „Policistou!“, vykřikl Jiříček. „Policistou?“ , diví se katechetka, „jak jsi na to přišel?“ „No, Ježíš mu přece řekl: Od této chvíli budeš chytat lidi.“

Potká hroch se slonem dinosaura a ptají se ho: "Nazdar dinosaure, má tě Noe na Facebooku v přátelích?" "Ne, nemá..." odpoví dinosaurus. "Hm, tak to máš asi problém, co?"

Historické zastaveníčko

Chlum Svaté Maří - Maria Kulm

Poutní kostel byl postavený začátkem 15. století u konventu křižovníků s červenou hvězdou, kteří sem byli povoláni v roce 1383. Nachází se zde gotická soška sedící Panny Marie s Ježíškem z období tzv. krásného slohu (kolem roku 1400), nalezená podle legendy v křoví u cesty. Prastará legenda vypráví, že za dávných dob jednoho letního dne usnul ve stínu ořeší na svahu Chlumského kopce unavený **řeznický tovaryš**. Když se probudil, spatřil uprostřed lískového keře sošku Panny Marie s dítětem a vzal si ji sebou domů.

Když se chtěl druhého dne na sošku podívat, nemohl ji nikde najít. Teprve po dlouhém hledání se tovaryš dostal k lískovému keři, kam se soška opět sama vrátila. Tovaryš chápal tuto událost jako boží znamení, sošku ponechal na místě a nechal nad ní zřídit dřevěnou stříšku, která ji měla chránit před nepřízní počasí. Brzy nato upadla soška v zapomenutí. Kon-

cem 13. století ji pak objevil **tovaryš bednářský**, kterému se zjevila Panna Maria, když zabloudil v těchto končinách. Ukázala mu cestu domů, poté co slíbil, že se bude kát za své hříchy. V roce 1429 přitáhli husité a kostel vypálili, ale po skončení husitských válek byl znovu opraven. Během 15. století se osada pomalu mění na městečko. Velmistr arcibiskup Harrach roku 1651 povýšil Chlum na městys a dovolil užívání vlastní pečeti se znakem: červeným křížem a hvězdou nad třemi zlatými vrchy. Po třicetileté válce se poutě velmi rozmohly a pražský arcibiskup a velmistr Jan Bedřich Valdštejn povýšil zdejší faru na proboštví. Kompletní barokní stavba, byla podle plánů Kryštofa **Dientzenhofra** dokončena roku 1728. V letech 1957-1974 zde jako kněz působil teolog Metoděj Habáň OP. Nynějším farářem je Jiří Kopejsko OCr. V kostele se konají nejen bohoslužby, ale též hudební koncerty, například v rámci festivalu **Mitte Europa**.

Cítat na srpen: Mnozí "důmyslní" lidé mají velkou radost z toho, že prý se člověk vždy víc a více od přírody emancipuje. vzdalování se od přírody bylo fyzické chřadnutí, úplné odloučení byla by smrt! (Jan Neruda)

PANNA MARIA NA CHLUMU SV. MAŘÍ
GNADENBILD AUF MARIA KULM